

LISTOPAD 1995

SANOK

z CHRYSTUSEM W ŻYCIU

WYDANIE SPECJALNE

MIESIĘCZNIK PARAFII
CHRYSTUSA KRÓLA

JEZU CHRYSTE KRÓLU WSZECHŚWIATA BŁOGOSŁAW OJCZYŹNIE NASZEJ

Uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata kończy w Kościele Katolickim rok liturgiczny. Rok, który uobecnia wierzącym zbawcze dzieło życia, śmierci i uwielbienia Jezusa Chrystusa i pozwala człowiekowi włączyć się w obchód tych historycznych dzieł zbawczych. Konstytucja o liturgii mówi: „obchodząc misteria Odkupienia, Kościół otwiera bogactwa zbawczych czynów i zasług swego Pana, tak że one uobecniają się niejako w każdym czasie, aby wierni zetknęli się z Nim i dostąpili łaski zbawienia” (nr 102)

Uroczystość Chrystusa Króla to dzień, w którym wielbimy Chrystusa jako Pana całego wszechświata, Króla, który panuje inaczej niż ziemscy władcy - On panuje służąc, On przez śmierć i zmartwychwstanie pojednał świat ze sobą, On daje nam siebie.

Chwalić Boga, to cieszyć się z jego dobroczynnej obecności i radość tę głosić innym, to oddawać Mu cześć postawą w życiu i ufną modlitwą, to z wielką pokorą i miłością wołać:

*Chryste, Królu Wszechświata, Przyjdź Królestwo Twoje
Chryste, Królu Wszechświata, Panuj nad duszami
Chryste, Królu Wszechświata, Panuj nad Rodzinami
Chryste, Królu Wszechświata, Panuj nad Narodami
Chryste, Królu Wszechświata, Panuj nad swolmi nieprzyjaciółmi
Chryste, Królu Wszechświata, Błogosław Ojczyźnie naszej.*

A D W E N T

Myślą przewodnią Adwentu jest oczekiwanie na przyjście Zbawiciela. Adwent pochodzi od łacińskiego wyrazu - adventus - co oznacza uroczyste wejście możnowładcy w granice swych posiadłości.

Pierwsza wzmianka o Adwencie pochodzi z IV wieku i mówi o nim jako o okresie przygotowania do święta Objawienia. W Kościele Wschodnim znany jest już w V wieku okres przygotowawczy tego święta.

Początkowo okres adwentowy składał się z trzech tygodni. W wieku VIII i IX w niektórych krajach, np. w Hiszpanii trwał około trzech miesięcy. Rzym natomiast już w VI w. praktykował Adwent czterotygodniowy.

Różnice w ilości niedziel adwentowych przetrwały do XII w. W tym czasie ilość niedziel została ujednolicona i wszędzie zaczął obowiązywać czterotygodniowy Adwent. Pierwotnie Adwent miał charakter wyłącznie radosnego oczekiwania na Zbawiciela. Dopiero w XI wieku staje się czasem pokuty i postu połączonego z tęsknotą i radosną nadzieją na rychłe przyjście Zbawiciela.

Ponieważ przyjście Chrystusa na ziemię dokonało się przez Maryję - Ona jest postacią, ku której zwraca się liturgia adwentowa. We wszystkie powszednie dni Adwentu odprawiana jest specjalna Msza święta o Matce Bożej zwana Roratami. Kiedyś odprawiano ją o najwcześniejszej rannej godzinie. Obecnie roraty odprawia się wieczorem.

W okresie całego Adwentu przy ołtarzu umieszczona jest przyozdobiona świeca, która pali się podczas Mszy św. roratniej, a symbolizuje Najświętszą Maryję Pannę. Roraty przyjęły się w Polsce w XVI wieku.

* * *

WSPÓŁODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA PARAFIĘ

„Świeccy mogą czuć się powołani do współdziałania ze swymi pasterzami w służbie dla wspólnoty kościelnej, dla jej wzrostu i żywotności, wybierając rozmaite posługi, według łaski i charyzmatów, jakich im Pan udzieli”

(Katechizm Kościoła Katolickiego, 910).

Parafia jest wspólnotą ludu Bożego, w której ma się realizować Kościół z całym swym posłannictwem. Jako wspólnota mamy poczucie jedności widząc, że należymy do takiej a nie innej parafii, umiejscowionej w określonych granicach terytorialnych, której cetrum jest kościół parafialny i osoba Duszpasterza. Mamy również poczucie wspólnoty ludzi złączonych jednością wiary i kultu. Centrum tego kultu jest niedzielna Msza święta i nasze święto odpustowe - uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, która szczególnie uświadamia nam przynależność do parafii. Jest to jednak niewystarczające. Parafia staje się prawdziwą wspólnotą wówczas, gdy oprócz jedności wiary i kultu istnieje jeszcze wspólnota życia i działania, która daje świadectwo wyznawanym wartościom.

W naszej parafii istnieją różne formy pracy duszpasterskiej, są formy tradycyjne i nowe: Koło Ministrantów i Lektorów, Parafialna Rada Duszpasterska, Kółka Różańcowe, oaza młodzieżowa i dzieci - ruch „Światło - Życie”, Krucjata Wyzwolenia Człowieka, Grupy Modlitewne, Kręgi Rodzin, Chór Parafialny, Katolickie Stowarzyszenie Wychowawców i inne. Każda z tych grup ma określone zadania do spełnienia, a spośród nich rolę szczególną może spełniać duszpasterstwo rodzin. Jego członkowie mogą dzielić się swoimi doświadczeniami z szerszym kręgiem ludzi - z sąsiadami, mieszkańcami swojego bloku, z kolegami z pracy itp. Przykładem własnego życia mogą ukazywać wartości rodziny, uwrażliwiać domowników na potrzeby innych, być szkołą miłości. Ich dom ma być nie tylko czymś, co inni mogą podziwiać, ale gdzie zawsze mogą przyjść, spotkać się, usiąść i porozmawiać. Wówczas otwierają się serca nawet tym, którzy wydawali nam się zimni i cyniczni. Powinniśmy nie tylko zapraszać znajomych do siebie, ale chcieć także i ich odwiedzać, służyć radą i pomocą. Nie sugeruję oczywiście wdzierania się na siłę w osobiste sprawy innych ale powinniśmy być przy nich wówczas, kiedy nas potrzebują.

A iluż ludzi starszych, zniedołężniałych, kalekich czeka na naszą sąsiedzką pomoc, na nasz ludzki gest? Czy okazane im dobre słowo, uśmiech życzliwości przerasta nasze możliwości, wymaga od nas nadzwyczajnego poświęcenia się? W parafii, która powinna być wspólnotą komunii i miłości, braterstwa i dzielenia się, nikt kto jest w potrzebie, nie powinien być pozostawiony sam sobie ani skazany na samotność. Zadaniem parafian jest odszukanie tych osób i zorganizowanie im pomocy materialnej i duchowej. Właśnie świeccy lepiej niż księża znają potrzeby swojego środowiska. Mają również większe możliwości oddziaływania na wszelkie przejawy zła społecznego. Duszpasterze natomiast powinni być jedynie przewodnikami, inspirując i mobilizując ludzi do dzieła wzajemnej pomocy.

Nie wszyscy parafianie są świadomi swoich związków z parafią lub odczuwają potrzebę takich związków. Niektórzy uważają, że dostateczną miarą ich religijności jest bywanie w niedzielę w kościele, ochrzczanie dziecka, przygotowa-

nie go do I Komunii Św., czy wpuszczenie do mieszkania księdza chodzącego po kołędzie. Czasami występują w roli kibica podziwiając lub krytykując wystrój kościoła, szopkę, grób, od czasu do czasu dadzą jakiś datek ofiarny. Ale, czy są świadomi tego jakie zadanie na nich spoczywa jako na ludziach wierzących?

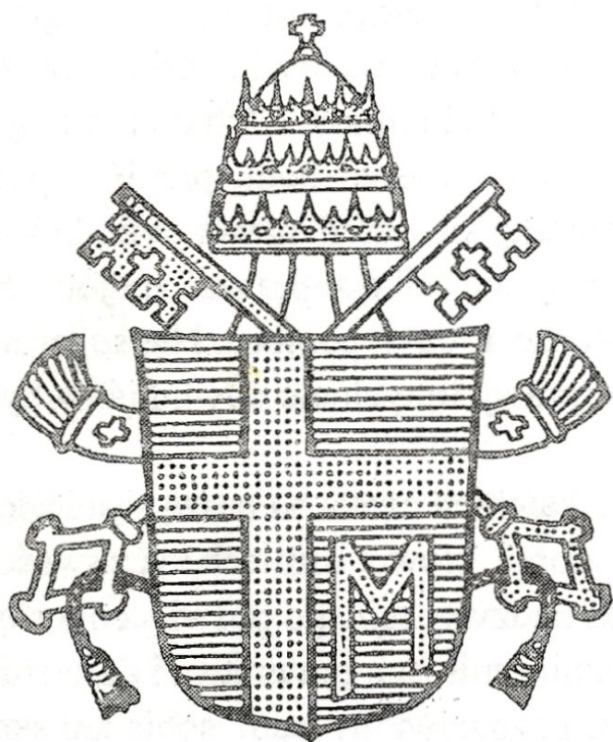
Czy mogą być obojętni na to, co dzieje się wokół nich?! Prawdziwy chrześcijanin nie może być bierny i nieczuły na potrzeby ludzi żyjących w tej samej wspólnocie jaką jest parafia.

Parafia musi być wspólnotą pracy i miłości. Trudno dziś wyobrazić sobie Kościół bez zaangażowania obecności ludzi świeckich. Dopiero wtedy można rozpocząć właściwy proces kształtowania postaw pozytywnych ze społecznego i religijnego punktu widzenia. Doceniając zapał tutejszych księży, zaangażowanie ich i części wiernych mam nadzieję, że nasza społeczność parafialna może stać się prawdziwą wspólnotą wiary i życia.

E.S.

* * *

SOBÓR WATYKAŃSKI II

8 grudnia 1965 roku - w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Marii Panny - Ojciec Święty Paweł VI dokonał zamknięcia obrad Soboru Watykańskiego II.

W tym roku przypada 30-lecie tego doniosłego dla Kościoła i świata wydarzenia. Zwołanie Soboru Kościół zawdzięcza papieżowi Janowi XXIII, a on - jak to wielokrotnie przypominał - Duchowi Świętemu. Zachodzące po II wojnie światowej głębokie zmiany w skali powszechnej, trudności głoszenia Ewangelii rzuciły nowe wyzwanie Kościołowi.

Jan XXIII wyczuł ten historyczny moment i zrozumiał, że należy ująć sytuację Kościoła i świata w nową całość teologiczną i duchową. Odczuł potrzebę powrotu do źródeł, pozbycia się zbędnych już struktur, zwyczajów, obrzędów, uwarunkowań historycznych ... i dostosować Kościół do pełnienia zadań w takim świecie, jakim on stawał się. Zadania jakie stawiał przed Kościołem określił jednym słowem: *aggiornamento* (dosłownie - udzisiejszenie). Była to wizja powrotu do tych wartości i sił, które w pierwszych wiekach chrześcijaństwa

na czasy współczesne, nowe spojrzenie na siebie i innych. Było to wezwanie do wydobycia ze skarbca wiary „rzeczy starych i nowych”.

Ten program i wizję Jana XXIII zrozumieli ojcowie soborowi, którzy w liczbie blisko 2600 osób zajmowali 11 października 1962 roku główną nawę bazyliki Św. Piotra na Watykanie. Był to najliczniejszy w historii Kościoła Sobór - zgromadzenie biskupów reprezentujących całą jego wspólnotę ze wszystkich kontynentów. Po raz pierwszy obradom towarzyszyło 46 obserwatorów i 8 specjalnych wysłanników osiemnastu niekatolickich wspólnot i Kościołów. Ich liczba z sesji na sesję - a było ich cztery - rosła, osiągając cyfrę 302 przedstawicieli braci odłączonych. Był to znak otwarcia, który przypominał, że wszyscy chrześcijanie - mimo podziałów - tworzą Kościół Chrystusowy.

Sobór Watykański II obradujący w latach 1962-1965 opracował główne dokumenty: konstytucje, dekrety i deklaracje, które wyznaczały zadania Kościoła we współczesnym świecie. Sobór powołał też do życia Synod Biskupów, który miał służyć radą Głowie Kościoła i równocześnie uczestniczyć w rozpatrywaniu najważniejszych tematów oraz problemów dotyczących działalności tegoż Kościoła. Główne filary nauki Soboru zawarte są w Konstytucji o Świętej Liturgii, Konstytucji o Kościele, Konstytucji dogmatycznej o objawieniu Bożym, Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym.

Liturgia w hierarchii wartości i godności zajmuje w Kościele pierwsze miejsce, jest pierwszym źródłem obcowania z Bogiem. Sobór wprowadził do liturgii współczesne języki narodowe, które zastąpiły niezrozumiałą dla ogółu wiernych łacinę. Powstał nowy układ tekstów i obrzędów, przywrócono znakom ich funkcjonalność łącznie z wystrojem kościołów, miejscem centralnym ołtarza, odwróceniem się kapłana do ludzi, uproszczeniem szat liturgicznych i muzyki sakralnej, włączeniem udzielania sakramentów do Mszy św., podziałem czynności liturgicznych między celebransą, służbę ołtarza i wiernych. Przede wszystkim wzrosła funkcja słowa.

Sobór zalecił, „aby całe nauczanie kościelne, tak jak sama religia chrześcijańska, żywiło się i kierowało Pismem Świętym” (KO 21), by wierni poznając tekst Biblii interpretowali go w świetle prawdy objawionej, zawartej w słowie Bożym.

Na Soborze nastąpiło odwrócenie obrazu Kościoła porównywanego do piramidy stojącej na wierzchołku - Papież, biskupi, księża, zakonnicy, wierni - i powrót do jego wizji budowli, której fundament stanowi Chrystus z Apostołami. Lud Boży tworzą wszyscy ochrzczeni, a z niego wylaniają się funkcje i zadania poszczególnych „urzędów” uporządkowanych wprawdzie hierarchicznie, lecz podporządkowanych wspólnemu celowi: uświęceniu wspólnoty i głosze-

niu Ewangelii. Główna rola spoczywa na świeckich, którzy powinni przyczynić się do przemiany świata na kształt zaczytu, od wewnątrz niejako. Świeccy powinni sami dawać świadectwo życia chrześcijańskiego poprzez osobisty i rodzinny styl życia, z równoczesnym podjęciem odpowiedzialności za kulturę, politykę, ekonomię, społeczność.

W świetle nauki Soboru główne posłannictwo Kościoła to: głoszenie Ewangelii całemu światu. W tym duchu Sobór ofiarował ludzkości szczerą współpracę dla kształtowania wspólnego braterstwa, z położeniem nacisku na świadomość tego, że wszyscy mają jednego Zbawiciela. Rezultatem takiego stanowiska był ruch ekumeniczny i nawiązanie dialogu, z religiami niechrześcijańskimi, przede wszystkim z wyznawcami religii mojżeszowej i islamskiej jako czcicielami tego samego Boga Abrahama.

Odnowa soborowa trwa już 30 lat. Rozpoczęła się od „szczytu” i przenika we wspólnotę Kościoła, owocuje nie bez trudności, oporów czy nawet wypażeń. Obfituje w wydarzenia, uzyskuje odpowiednie struktury, towarzyszą jej wielkie dokumenty, które zadziwiają swoją głębią, trafnością ujęć i przewidywań. Wielka w tym zasługa Ojca Świętego Jana Pawła II, którego dotychczasowy pontyfikat jest kontynuacją i pogłębieniem pracy Jego poprzedników.

Zbiór dokumentów Soboru powinien znajdować się w każdej katolickiej rodzinie, gdyż są one swoistym przekładem Pisma Świętego i głosu Tradycji na życie i działalność chrześcijaństwa w czasach współczesnych.

E.S.

Dla dzieci

ALLELUJA!

*Co u Was słyszeć? Jak leci w szkole?
Dziękuję Ci Justynko J. za list, pozdrowienia, no i oczywiście za imię.*

Jest naprawdę super!

MATEUSZ HIPCIO - to ja!!!

*Aha! Całuski dla Twojego malutkiego braciszka.
Trzymaj się!*

Uwaga!

Mam niesamowitą wiadomość! Za prawidłowe rozwiązanie krzyżówki (nadesłane do mnie) są nagrody!

Funduje je nasz ksiądz proboszcz. Zatem piszcie!

* * *

Ogłaszam jeszcze konkurs o najpiękniejszy list do Pana Boga. Wszystkie nadesłane prace opublikujemy.

Wasz Mateusz Hipcio

* * *

K POZIOMO:

1. Czas oczekiwania na narodzenie Jezusa Chrystusa
3. Nosi domek wszędzie ze sobą
5. Ręka myje ...
6. Zdradził Jezusa Chrystusa
8. Przysmak kota

PIONOWO:

2. Ewa i ... (pierwsi rodzice)
4. ... Wojtyła (imię)
7. Wskrzesał go Jezus

R

Z

Y

Ż

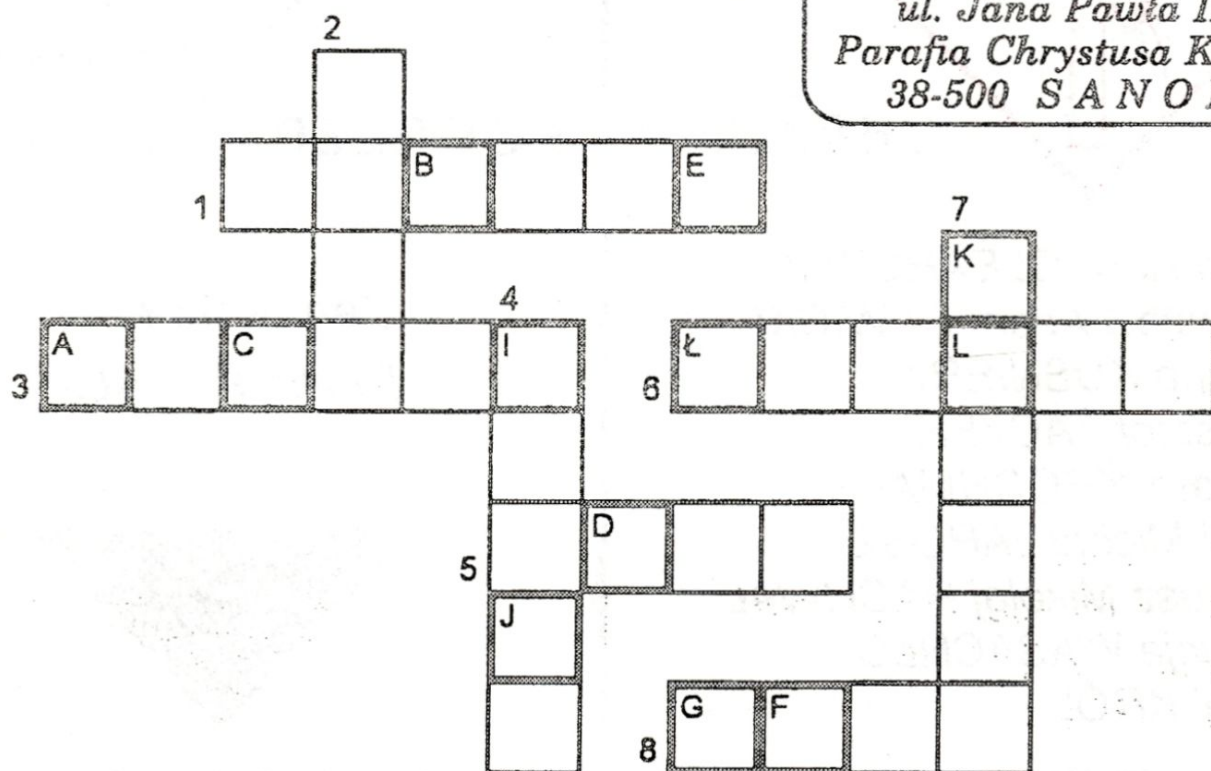
Ó

W

K

A

Mój adres:
 „Z Chrystusem w życie”
 (HIPOPOTAM)
 ul. Jana Pawła II
 Parafia Chrystusa Króla
 38-500 S A N O K

Wpisz hasło końcowe:

A B C D E F

G C I J K L ł

OGŁOSZENIE

Katolickie Stowarzyszenie Wychowawców informuje, że organizuje bibliotekę parafialną, która dzięki hojności księdza prałata Adama Sudoła posiada już dosyć bogaty i atrakcyjny księgozbiór. Księgozbiór ten zamierzamy powiększyć.

W związku z tym apelujemy o włączenie się parafian w tę akcję i ofiarowanie na rzecz biblioteki parafialnej wartościowych książek z domowych księgozbiorów.

Książki prosimy składać w Kancelarii parafialnej w godzinach urzędowania, z dołączeniem nazwiska i adresu ofiarodawcy.

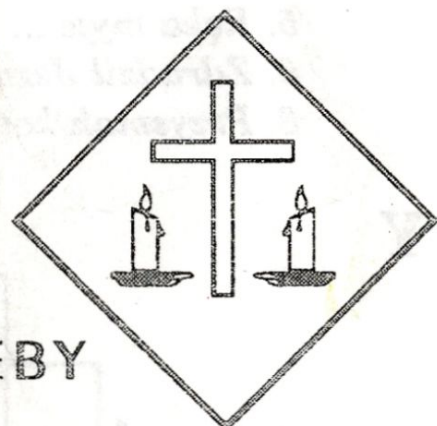
Zarząd KSW

* * *

CHRZTY

Kamil Artur OLEARCZYK
Radosław Adam SAWICKI
Paulina KUŚNIERZ
Krzysztof ŻACZEK
Tomasz KROCHMAL
Rafał Michał JAROSZ
Mateusz Mikołaj RACHWAŁ
Patrycja WASACHŁO
Kamil KRÓL

POGRZEBY

Zenon SZYCH
Emilia PATAŁA

